

ТЕБЕ ОБРАЛИ В КОМІТЕТ...

У КАБІНЕТ першого секретаря міського комітету комсомолу вбіг заворг:

— Вір не вір, а шукав я цього комсорга мало не півдня. Сказали, що він у парткомі, — пішов туди. У парткомі сказали, що побіг у перший цех. Потім за ним — на спортмайданчик, нарешті, догнав у Будинку культури. Ну й крутиться! Молодчина!

— Щось в організації із сплатою внесків негаразд. Хронічне відставання. Перші заняття гуртків комсомольської політосвіти, кажуть, пройшли неорганізовано. За винятком одного гуртка. А як з комплексом ГПО? — запитує секретар.

— Хіба він все вхопить? А народ там важкий. Сам знаєш, — відповів на те заворг.

В міській комісії знали, що позваний комсорг на відповідальній ділянці комсомольської роботи — цех великий, трудяться тут юнаки і дівчата багатьох спеціальностей, від результату їх праці залежить якість вироблюваної заводом продукції. Тому спочатку раділи, що в організації своїм ватажком обрали таку енергійну, молодшу людину. Всюдисущий секретар! Але згодом переконалися, що справу після його обрали докорінно не поліпшилися.

На останніх звітно-виборних зборах комсорга обрали ще на один строк, але при оцінці роботи первинної організації виявили на суттєві недоліки, які кількісно переважували окремі досягнення.

В чому ж справи, всюдисущий секретар?

Як виявилось на звітно-виборних, енергія, на перший погляд діяльного комсомольського ватажка, не опиралася на активність членів бюро первинної.

На зауваження, що комсорг прагнув все зробити власними руками, почули відповідь:

— Дійсно, мені було важко. Але кому не доручи — провалить справу. То вже краще самому...

Оце і є першопричина допущення значних огрехів у роботі первинної.

У даному випадку можемо говорити про два прорахунки. Перший в тому, що, відчувши пасивність членів бюро, комсорг мав, як кажуть, ударити на сполох з тим, щоб добитися від кожного віддачі в організаторській роботі, поговорити про це на засіданні бюро, коли потрібно — на зборах, звернувшись в цьому питанні по допомогу до міському комсомолу. Цього він не зробив.

По-друге, йдеться про втрату почуття відповідальності за виявлене довіря. У нас періоді випадки, коли ті, кого обирають у керівні комсомольські органи, чомусь сприймають лише один бік цієї події — обрали, бо користується авторитетом, виявили честь, довірили, можна гордитися. А ось те, що треба засукати рукави, відчувати велику особисту відповідальність за стан справ у організації, сприймає, як показує досвід, не кожен.

У наведеному вище випадку комсорг побіг на спортмайданчик, бо там складають норми ГПО. Це, звичайно, не зайве. Але ж є член бюро, якому доручено відновити безпосередньо за фізичне виховання членів Спілки. Де він?

А чи поодинокі випадки, коли, скажімо, на ферму ділячка клічуть секретаря комітету комсомолу, щоб допоміг їм у невдачливій справі, а поруч з ними стоїть їх подруга, яку обрали в комітет, прямий обов'язок якої — викати в життя колективну, допомогати, вести за собою. Дівчата ж і забули, що їх ровесниця в комітеті...

Нині звітно-виборна кампанія в комсомольських організаціях в розпалі. Факти свідчать про те, що в більшості організацій міста Олександрії, Новоукраїнського, Гайворонського, Добровеличківського, Бобринського районів і на зборах, і на навчальні комсомольського активу підкреслюють відповідальність комсомольців, обраних членами бюро, комітетів, за стан комсомольських справ — організації соціалістичного змагання, політичного загартування, відпочинку.

Нам потрібна не тільки авторитетна людина, потрібен активіст, який би вболівав душою за свою організацію. В Олександрійському, Голованівському районах, в окремих первинних організаціях міста Кіровограда комсомольські комітети слабо дбають про підбір доручення комсомольському активістові, яке було б йому до душі, в якому він був би компетентним, відчував потяг до дорученого.

Всі ці питання слід не упускати і в навчанні обраного активу, і в повсякденній практичній роботі.

Тебе обрали в комітет. Виправдай довіря товаришів справді комсомольським горінням, не удаваною, а справжньою турботою за життя організації — життя цікаве, змістовне, кипуче.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Контрольний екземпляр

МОЛОДІЙНИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

Рік видання XV
№ 129 (1921).

ЧЕТВЕР, 24 жовтня 1974 року

Ціна 2 коп.

Розцвітає братній Узбекистан

Ташкент — в кумачі прапорів. На площі Торжеств — 15 прапор союзних республік. В їх сім'ї — свято: відзначається 50-річчя Узбецької РСР і Компартії Узбекистану. Напередодні великого свята бавовнярі республіки виконали народногосподарський план, уклали в бутні більш як 4 мільйони 570 тисяч тонн бавовни — на 250 тисяч тонн більше, ніж на цю дату в минулому році.

Промисловість Ташкента на 9 днів раніше строку завершує десятимісячну програму.

У місті багато повсюди до свята. У мартур одягалися Шустевське творіння — театр опери та балету. Піднялися унікальні будинки музею мистецтв, головного виставочного залу, готелю «Узбекистан». Споруджено монументи на честь героїв ре-

волюції, пам'ятники радянським національним діячам сходу.

Кульмінацією підготовки до свята стало урочисте відкриття 20 жовтня пам'ятника великому вождю партії і Радянської держави В. І. Леніну.

50-річчя Узбецької РСР збігається з підготовкою до 30-річчя історичної перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні. Перемогу кували всі народи нашої багатонаціональної Батьківщини. Славні сторінки в бойовій літописі вписали і трудящі Узбекистану. Вони самовіддано працювали в тилу і героїчно билися на фронті. За героїзм понад 120 тисяч синів і дочок республіки нагороджені орденами і медалями СРСР, 280 чоловік удостоєні високого звання Героя Радянського Союзу.

Вся міць — із знаком якості. Такого результату досяг напередодні ювілею республіки і Компартії Узбекистану Алмалікський гірничо-металургійний комбінат імені В. І. Леніна. Раніше вдавалося мітити п'ятикутною емблемою лише частину зливків. А тепер увесь потік червоного металу відмінний. Найкраща, пайчистіша мінь пішла на сотні заводів — у Москву, Ленінград, Київ, Мінськ...

Скульптура і живопис, плакати і фотографії склали експозицію виставки «В єдиній сім'ї народів СРСР», присвяченої 50-річчю утворення Узбецької РСР і Комуністичної партії Узбекистану. Експозицію розгорнуто у виставочному залі нового Палацу в Ташкенті.

(ТАРС).

СВІТЛО ПОДВИГУ

Республіканський
комсомольсько-молодіжний
мітинг-меморіал пам'яті воїнів,
партизанів і підпільників,
які загинули в боях за визволення
Радянської України

Яскравим полум'ям подвигу, символом мужності і беззавітного патріотизму радянського народу в роки Великої Вітчизняної війни світається по всій українській землі червоні зірки обелісків. 20 жовтня біля народних святинь повсюди в республіці відбулись мітинги-меморіали комсомольців і молоді, на яких корчегіні 70-х років зустрілися з колишніми воїнами-визволителями, рапортували рідній партії про свої звершення, про те, як молодь продовжує героїчні традиції батьків, поклалися, що юнаки й дівча-

та будуть вірні ленінським заповітам, безсмертному подвигу старших поколінь.

Вулиці і проспекти столиці України розцвіли кумачем бойових прапорів з'єднань і частин, що брали участь у визволенні міста-героя і республіки. Сотні тисяч киян вітали ветеранів битви за Дніпро і спадкоємців їх ратних і трудових подвигів, які пронесли святково прикрашеними магістралями і площами міста овіяні славою реліквії.

За традицією юнаки й дівчата прийшли до пам'ятника В. І. Леніну, щоб

віддати данину любові і поваги генію людства, зверити думи й діла по Іллічу. Молоді столиці України є чим пишатися, про що рапортувати. Ратний подвиг молодих киян у роки війни, трудові успіхи в мирні дні відзначені високою урядовою нагородою — орденом Червоного Прапора. Над березняним морем прапорів, над золотими осінніми тополями урочисто лунає мелодія пісні «Ленін завжди живий». Члени бюро ЦК ЛКСМУ, обкому, міському і райкомів комсомолу, учасники визволення республіки від фашистських загарбників ставлять до підніжжя пам'ятника корзини квітів.

Багатотисячна барвіста колона під звуки маршів і пісень воєнних років прямує по центральній магістралі міста — Хрещатику до парку Вічної Слави. Молодь і ветерани зупиняються біля пам'ятника генералові М. Ф. Ватутіну. Схиляються бойові і комсомольські прапори. До монумента прославле-

ному воєначальникові покладається вінок.

І ось уже над дніпровськими кручами розсипається дріб барабанів. У вечірньому присмерку загоряються факели в руках у молоді, яка зустрічає учасників урочистого походу на площі Слави.

Мітинг-меморіал відкриває перший секретар Київського міського комсомолу Станіслав Мартинюк.

Зосереджені, схвилювані обличчя молодих киян. Для них ювілей — це зустріч з історією, зобов'язання перед майбутнім. Тим-то з такою увагою слухають юнаки й дівчата виступ Героя Радянського Союзу, колишнього командира 240-ї Дніпровсько-Київської дивізії генерал-майора у відставці Т. Х. Уманського. У спогадах героя немов оживають грозові дні битви за столицю України, в якій з новою яскравою силою виявились непорушна дружба радянських народів, ке-

(Закінчення на 2-й стор.).

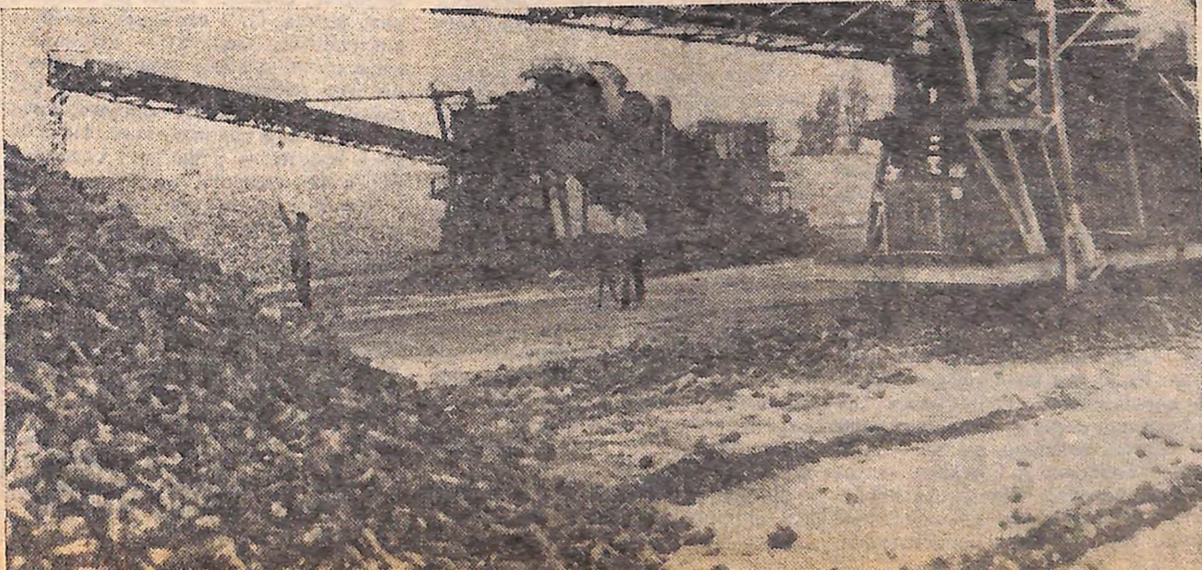
ОСІННЬО-ПОЛЬОВІ РОБОТИ ЗАВЕРШИМО ДОСТРОКОВО!

КОМСОМОЛЦЬ
ВАСИЛЬ ДАНИ-
ЛЕНКО — НАПМО-
ЛОДШИН СЕРЕД
МЕХАНІЗАТОРІВ
КОЛГОСПУ ІМЕНІ
ЖДАНОВА НОВО-
УКРАЇНСЬКОГО
РАЙОНУ. ВИКОН-
УЮЧИ НА ОРАНІ
ІНІ ЗЯБУ ЗМІНИ
ЗАВДАННЯ НА 120
ПРОЦЕНТІВ, ВІН
ПІДГОТУВАВ УЖЕ
140 ГЕКТАРІВ ЗЕМ-
ЛІ.

НА ФОТО: В. ДА-
НИЛЕНКО.

Фото М. ЧАЙ-
КОВСЬКОГО.

СВІТЛО ПОДВИГУ

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

рівна й спрямовуюча роль лєнінської партії.

На трибуну піднімається молодий воїн, курсант Київського вищого інженерного радіотехнічного училища Микола Уланов, гість з столиці нашої Батьківщини міста-героя Москви, слюсар-складальник Московського автомобільного заводу імені Ленінського комсомолу Віктор Шашкін, молодий робітник Київського заводу «Арсенал» імені В. І. Леніна Юрій Шур, закрійниця Київської взуттєвої фабрики імені 50-річчя Радянської України, Герой Соціалістичної Праці О. С. Ануфрієва. Їх слова — про високу славу подвигу, здійсненого тридцять років тому,

про трудові досягнення, якими зустрічають радянські люди знаменний ювілей.

Секретар Київського міськкому партії В. Д. Добротвор пропонує вшанувати пам'ять полеглих за честь, свободу і незалежність нашої улюбленої Батьківщини хвилиною мовчання.

Ліне велична мелодія «Реквієму». Юнаки й дівчата покладають на могилу Невідомого солдата гірлянди Слави. Звучать залпи рушничного салюту. Підніжка обеліска, плити на могилах полеглих героїв, освітлені прожекторами, розцвітають тисячами букетів квітів.

На мітингу-меморіалі були присутні кандидат у члени Політбюро ЦК Компартії України, пер-

ший секретар Київського обкому партії В. М. Цибулько, заступник Голови Ради Міністрів УРСР, голова Держплану республіки П. Я. Розенко, завідувачі відділами ЦК Компартії України Ю. Н. Ельченко, Г. К. Крючков, В. Д. Крючков, перший секретар Київського міськкому партії О. П. Ботвин, перший секретар ЦК ЛКСМУ А. М. Гіренко, голова Київського обкомкому І. П. Лисенко, двічі Герой Радянського Союзу, льотчик-космонавт СРСР, генерал-майор авіації Г. І. Береговий, а також представники партійних, радянських і громадських організацій.

На площі імені «Молодої гвардії» в Краснодоні, де на кошти, зароблені комсомолом республіки, споруджено монумент героям — молодогвардійцям, відбувся мітинг-меморіал. Виступили на ньому, перший секретар

Краснодонського міськкому партії Р. П. Зверев, учасник визволення Краснодона А. К. Козловський, член «Молодої гвардії» Р. П. Юркін, керівник комсомольсько-молодіжної бригади гірників шахти «Дуванна» Олексій Листопад та інші з вдячністю говорили про визволителів України, про немеркнучі традиції старших поколінь, відзначали, що герої продовжують жити в ділах і звершеннях нинішнього покоління молоді.

Над площею тисячолосо пролунала клятва юнаків і дівчат на вірність своїй Вітчизні, ідеалам партії великого Леніна.

Молодь міста-героя Керчі і ветерани боїв прийшли до обеліска Слави на горі Мітрідат. На мітингу виступив учасник боїв за Керч Герой Радянського Союзу М. І. Трушков, який розповів про залекті

бої, що точилися тут, про захисників Аджимушкаю, подвиг учасників ельтигенської десантної операції.

У центрі міста Хмельницького, де на високому п'єдесталі навіки завмер у бронзі радянський воїн, горить Вічний вогонь. Сюди, до меморіалу Слави воїнів, які полягли в боях за Батьківщину, прийшли тисячі молодих хмельничан на комсомольсько-молодіжний мітинг пам'яті героїв. Немов символізуючи спадкоємність поколінь, тут, біля Вічного вогню, учасники боїв вручають комсомольські квитки юнакам-призовникам. Перша в країні жінка-танкіст М. І. Лагунова закликає завтрашніх воїнів, які «ступили в ряди Ленінського комсомолу, бути вірними заповітам Ілліча, бойовим і трудовим традиціям батьків.

Тисячі юнаків і дівчат міста-героя Одеси, пред-

ставники партійних, радянських і громадських організацій, гості з югославського міста-побратима Спліта зібралися на алеї Слави, біля пам'ятника Невідомому матросові. Молоді харків'яни поклали гірлянди Слави до меморіального комплексу на братській могилі радянських воїнів.

Комсомольсько — молодіжні мітинги пам'яті воїнів, партизанів і підпільників, які полягли в боях за визволення Радянської України від німецько-фашистських загарбників, маніфестації молоді відбулися також у Дніпропетровську, Львові, Ровно, Вінниці, Донецьку, в усіх містах і населених пунктах республіки. Вони стали яскравою демонстрацією вірності молодих будівників комунізму справі лєнінської партії, бойовим і трудовим традиціям старших поколінь. (РАТАУ).

НОВИЙ РЕКОРД — НА ВЕРБОЛОЗІВСЬКІЙ

За 27 днів пройдено 805 метрів гірничого виробітку

Краща прохідницька бригада І. Хворостини з Світлопільської шахти тресту «Олександріввугілля» три роки тому почала похід за рекордні досягнення. Тоді рекордом були 300 метрів гірничого виробітку за місяць. Цей рекорд гірники поліпшували з року в рік і перейшли рубіж 600 метрів штреку. Досвід бригади Хворостини взяла на озброєння не одна прохідницька бригада. І результат — рекорди стали масовими.

Днями колектив гірничо-прохідницької бригади ділянки № 3 тепер уже з Верболозівської шахти, де

бригадиром молодий комуніст Анатолій Поляков, а групкомсоргом — Валерій Овсюк, рапортував Олександрівському міськкому Компартії України та міськвиконкомові про нове трудове досягнення в дні святкування 30-річчя визволення України від німецько-фашистських загарбників — встановлення високого рекорду прохідки у Придніпровському буровугільному басейні. За 27 робочих днів бригада пройшла 805 метрів штреку! Це тоді, коли нормою передбачено 380 метрів.

Героїв визначального року п'яти-

річчя, серед яких й молоді шахтарі Едуард Александров, Ігор Баранецьков та інші, привітали на подвір'ї шахти з нагоди встановлення рекорду директор шахти О. П. Долгий, заступник начальника комбінату «Олександріввугілля» М. М. Коломийцев, секретар міськкому партії В. Ф. Овчаренко та інші. Вони склали слова подяки Ф. Грищуку, В. Кемпелю, М. Беляєву, лауреатам О. Кобзарю, А. Карпенку, В. Адеркасу — всім 18 прохідникам бригади, їх бригадирів Анатолію Полякову за самовіддану працю в боротьбі за виконання плану дев'ятого п'ятиріччя. Успішна робота прохідників дає можливість в завершальному році довести навантаження на лаву до 2000 тонн вугілля — добовий виробіток.

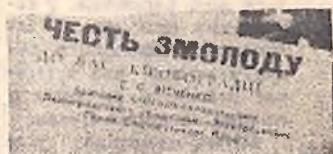
В. ОЛЕКСЕНКО.

м. Олександрія.

ОБГОВОРЮЄМО ЛИСТ С. С. ВІТЧЕНКА

МОЛОДІЙ РОБІТНИК:

Нам потрібні щедрі душею

Замітайте будь-кого на фабриці: хто у нас найчужніша людина і найкращий спеціаліст? Почуєте — Володимир Францович Засць. Я щиро вдячний скромній простій людині, яка зуміла виховати в мені найголовніше, потрібне людині в житті, — любов до професії. Навіть зараз, навчивши майстерності столяра, він допомагає мені оволодіти складною професією фрезерувальника. Знання майстер «Золоті руки» запроваджено ніби для нього. Йому доручають виконан-

ня найтонших, як кажуть, ювелірних операцій. Молодь завжди йде до нього за порадами, знає — Володимир Францович ніколи не відмовить, завжди підкаже, як краще налагодити верстат, загодувати свердло, зробити розмітку на заготовках. Перше, що впадає у вічі — сумлінне ставлення до своїх обов'язків, людяність та простота. Вміє він знаходити шлях до людського серця.

Розповідь про себе. Де-в'ять років тому прийшов на фабрику. Звісно, новий

людина не все зрозуміло, навичок ніяких, вправності — теж. Та й характер у мене не з тихих. Усього було: порушував трудову дисципліну і байдуже ставився до своїх обов'язків. Та Володимир Францович змолотив і до себе, і до товаришів. Не терпів байдужості. Працюєш — так, щоб з душею!

Пам'ятаю, в скрутні хвилини він умів якось непомітно, не нав'язливо підтримати, своєчасно вгамувати спалах гарячої вдачі. Проходив час і бачили молоді, що на нього мож-

на було покластися, як на надійного старшого друга. Зовні проста, непомітна людина, Володимир Францович постійно піклується про майбутнє робітничої зміни.

Вважаю, що висловлю спільну думку наших молодих робітників меблевої фабрики, що саме такі щедрі серцем та висококваліфіковані майстри є справжніми наставниками.

М. СОКОЛОВ,

столяр, секретар комсомольської організації фабрики ім. Горького.

НАСТАВНИК:

Зробив крок до новачка

Я особисто вважаю, що нічого такого, чим варто було б похвалитися перед іншими, не зробив. Тут, пасамперед, треба говорити про розуміння кожним кадровим робітником своїх обов'язків і як ветерани на практиці їх виконують. Твердо знаю: моя справа — вчити молоді майстерності та життю. Навчати є чому. Багато років працюю на фабриці, досвіду вистачає. Десять молодих пройшли через мої руки. Відрадно, що з них стали добрі майстри — столяри, верстатники. Ось, Світлана Ермакова, моя учениця. Коли два роки тому прийшла на виробництво, попросилася на рейсмусний верстат — подивувалися. Чомусь вважали, що то — суто чоловіча справа. А Світлана — молоденька, настійно взялася за науку. Тепер вона ударник комуністичної праці, кваліфікована верстатниця. Виконує щоденну норму на 115

процентів. Збоку може здатись, що з такими як Світлана легко. Уточню — легше, але не легко. Бо ота настирливість дівчини — загалом риса похвальна, не підкріплена знаннями і вмінням, могла з часом обернутись самовпевненістю. Знаю ж як сімнадцятилітнім хочеться швидше показати себе дорослим. Тож і Світлані віддав уваги і часу чимало.

Наша професія тільки на перший погляд прозаїчна. В кожній справі можна віднайти щось цікаве, привабливе, якщо поставитись до неї з душею. Мені, приміром, хоч і звично, але кожного разу по-новому люблю у мертво дерево вдихати життя. Приємно, що і мої вихованці цінують свою професію, працюють над вдосконаленням фахової майстерності. Це можна сказати і про Анатолія Шкуратова, який працює на фугувальному верстаті і про Миколу Сокола, що оволодів професією столяра-складальника та верстатного, а зараз переймає мій досвід роботи на фрезерувальному верстаті.

Я цілком згоден з бригадиром слюсарів-складальників Ленінградського об'єднання «Електросила» Степаном Степановичем Вітченком,

що крім власного прикладу треба ще й крок зробити до молоді людини. Ця думка визріла у відомого наставника в процесі довготривалої праці з молоддю. Іноді бачиш, що людина чимось знервована, не ладиється робота. З досвіду знаю — причину треба шукати глибше: можливо, скоїлося лихо, не все гаразд вдома. От і виходить, що наше найперше завдання — цікавитися життям кожного молодого робітника, робити оцей «крок» до нього, знати, чим він «дихає», про що мріє, чим захоплюється. Навчати його просто, — а яка то складна річ, я вам скажу!

Для того, щоб по-справжньому виховувати молоді робітничу зміну, потрібно мати неабиякий педагогічний хист та здібності, потрібно, мабуть, в якійсь мірі бути психологом. А цього, на жаль, багатьом наставникам ще не вистачає. От і обмежуємось іноді лише навчанням кваліфікації, передаємо досвід, звужуючи справу виховання до шефства.

В. ЗАСЬ,

бригадир бригади механічної обробки деревини фабрики імені Горького. м. Новоміргород.

В ЦЕНТРІ стенового села Захисти стоїть у зелені шатах, прикрашений осінньою позолотою пам'ятник на братській могилі. Хлібороби колгоспу «Жовтень» пам'ятають про своїх визволителів — моглила добре впорядкована, пам'ятник у належному стані.

Роками тривали пошуки матеріалів. Вони відкрили хвилюючі сторінки тих боїв.

Рядовий 41 стрілецького полку Іван Федосєнко був родом з хаваського села Іванівки Кіровоградського краю. Віна застав його на західному кордоні. Вранці 22 червня був тяжко поранений, але не залишив рідну заставу, бився з фашистами до останніх сил. Лікувався у заводському місті, у військовому госпиталі. Лікарі не давали гарантії, що він буде навіть ходити, не те, що повернеться на фронт. Сім операцій довелося зробити, поки вправлявся з ранами. І сталося диво: колишній хаваський мисливець одужав і потяг на фронт, що вже наближався до Сталінграда. Його мисливські навички і вміння вести прицільний вогонь полого кочу-

РІДНІЯ

нали порогах. На його рахунок під кінець Сталінградської битви було близько ста битих гітлерівців, головним чином офіцерів. Івана представили до нагород, яка не знайшла його — боєць воював уже на Дону. Там його було вдруге поранено, лікувався в куйбишевській лікарні, коли наші війська, форсувавши Дніпро, визволяли Правобережжя. У боях біля Захисти Федосєнко відзначився тим, що кілька разів ходив у розвідку в тил ворога, розвідав ворожу систему оборони. За це його вдруге представили до нагород, присвоївши звання сержанта.

А МИКОЛА Корчовний з села Старосілля, що на Житомирщині, прибув у військову частину, розташовану безпосередньо біля самого західного кордону, в ніч на 22 червня.

В тяжких боях командував взводом. Осколкою поранено руку, але не залишив поля бою. Тільки на третій день до них навідався санітруктор (все доповідали, що нема поранених) і сілomis забрав його в санітчастину. Та через кілька днів Корчовний знову був у своїй частині. При поверненні з розвідки у глибокий тил ворога в районі Рейментарівки зчепилася така стрілянина, що годі було думати вийти живим з такого пекла. Корчовний з товаришем (його прізвища досі не пощастило встановити) не тільки прослизнули через бойові порядки ворога, а й привели зб'яганого німецького полковника. Коли Корчовний вийшов з командирської землянки після доповіді про наслідки розвідки, на його грудях сяяв орден Червоної Зірки. Тут він зустрівся з своїм фронтовим товаришем І. П. Федосєнком.

РАЙТОМ ще одна зустріч.

— Кого я бачу! — вигукнув солдат, підходячи до землянки. — Приїзт сталінградцям!

Обнялися, міцно потиснули руки.

Це був рядовий Михайло Алімов. Цей вже з села Велике Жуківське, неподалік від Тули. Свій бойовий шлях почав від стін збройського міста, де працював на заводі. Пішов ополченцем, бо, як на думку лікарів, йому вже не випадало бути солдатом за станом здоров'я. Але що там слова лікарів, коли комуніст Алімов прагнув на фронт, куди кликав ветерана громадянської війни обов'язок комуніста! У нього з гітлерівськими загарбниками були свої давні рахунки. Розплачувався з ними вогнем тульського автомата.

На світанку розгорілися жорстокі бої, ворог дев'ять разів кидав піхоту з танками, щоб повернути висотку, але так і не добився успіху. В цьому бою загинули три сталінградці — Федосєнко, Корчовний і Алімов.

Похоронили їх трьох у братській могилі. Перед тим, як опустити в землю, з нагрудної кишені Корчовного вийняли прострілений картковий і невідправлений перед боєм лист багькові. Трикутничок той відправили, але він не застав Володимира Тимофійовича серед живих. Зараз цей лист зберігається в Старосільському краєзнавчому музеї... Перед відступом з села фашисти помстилися старосільцям за спалення містка через річку, яким мали пройти гітлерівські танки й машини. Взяли сто стариків і жінок заложниками. Селяни не видали нікого, не сказали ні слова. Не показали, де можна було зробити переправу. Нею скористалися червонозоряні машини і зайшли в сорогові в тил, неподалік Старосілля. В останню мить есесівці загнали заложників у старий сарай і спалили живими. Очевидці згадують, як старенький Володимир Тимофійович сказав на прощання односельцям: «Не спогаю себе зрадою Батьківщини, смерть прийму чесною людиною, безпартійним комуністом!».

В музеї зберігаються іржава гілза, земля, взята з солдатської могили, що посеред стенової Захисти. І солдатський лист, написаний перед останнім боєм...

І. БОЙКО.

Новоміргородський район

У наших друзів

ДЕСЯТЬ ЗАПИТАНЬ

Які поставила болгарська газета „Народна младеж“ одній молодіжній бригаді

— Чи швидко у вашій бригаді навчання набувають майстерності?

Таким було перше запитання, поставлене Таньо Каневу, бригадирі країнської молодіжної бригади тютюнового комбінату „Фракія“ в Хасково. Ось що він відповів:

— Судіть самі: за пір року п'ятьом новачкам присвоєно звання передовиків. Допомагає обов'язкове професійне навчання, постійна допомога досвідчених робітників.

— Чим подобається вам бригадирська посада?

Тим, що вся відповідальність лягає на мої плечі...

— Коли ви відчули найбільше задоволення від своєї праці?

На це питання відповів Недзялка Славчева, оператор.

— Минулого року я хворіла кілька місяців під-
ряд, а коли повернулася на роботу, так раділа, що знову серед друзів, і такий запал з'явився, що у перший же день змогла виконати на машині 17 600 ударів — результат, якого до цих пір ніхто ще не досягав у нашій зміні.

— Що ви думаєте про керівництво цеху?

Вела Кузева, оператор: „Розовім один випадок. Якось не вийшла на роботу одна наша дівчина. Її машина простоювала. Тоді за машину сів сам начальник зміни. А я сказала собі: „Без жартів! Потрібно і мені вийти працювати за двох“.

— Розкажіть про найближчого друга.

Пеньо Пенев, секретар комсомольської організації, секційний майстер: „Іван Карабачев прийшов на роботу після мене. Пам'ятаю, йому було важко спочатку, і я допомагав у всьому. А тепер він мене випереджає! Що може бути краще, ніж радіти за успіхи свого друга!“.

— Яка ваша мета?

Вела Кузева: „Мета в нашій бригаді одна: працювати чесно“.

— А ваш девіз?

Таньо Канев: „Вперед!“.

— Чим тільки можеш допомогти товаришам, допомагаючи людям?

— Що обурює вас найбільше?

Недзялка Славчева: „Собою обурююся, коли хочу чогось допомогти, а нічого не виходить“.

— Що думаєте про своє майбутнє?

Вела Кузева: „Хочу працювати, але після того, як вийшла заміж, важкувато. Звичайно, це не значить, що я відмовилася від своєї мети“.

— В чому, на ваш погляд, полягає головний обов'язок людини?

Недзялка Славчева: „Висновки, що людський обов'язок не лише в тому, щоб виконувати свої обов'язки перед сім'єю. Головне — віддавати сили суспільству, батьківщині. Людина повинна бути настирливою, але треба приносити користь не лише собі, а й іншим людям“.

ЩЕ ТРАПИЛОСЬ в місті Саратова під час телевізійної передачі по сороковому каналу американського телебачення. Перед камерою з'явився бліде обличчя коментатора Крістіни Чебек. Замість того, щоб виступати вголос, вона виступила в пролозі „Про взаємовідносини батьків і дітей“, вона

зів виразні факти згубної дії телебачення на молодь. Зокрема, з чотирьохсот неповнолітніх злочинців, які були опитані Еккерсом, більше половини впевнені, що стали на шлях правопорушень під впливом телепередач... Двоє небезпечних нальотників, які відбувають тюремне покарання в Лос-Анжелосі, заявили, що „погрожували“ свої жертви за рецептами героїв телефільму „Вбивці се-

НАСЛІДУЮЧИ

ред нас... У той самий день, коли Крістіна пішла з життя, по десяти каналах американського телебачення транслювали 15 гангстерських фільмів і спектаклів.

В них демонструвалось десять вбивств, шість катувань із застосуванням різних знарядь, чотири задушення і дванадцять садистських білок. Таку статистику провела „Лос-Анжелес таймс“.

Редакції американських газет буквально засипані листами батьків, які протестують проти „телевізійної отрути“. Але демонстрація телевізійних гангстерських фільмів продовжується. „Чи може змінитись становище на телеэкранах США? — питає щотижневик „Нейшнл“.

І відповідає на своє ж питання: „Навряд. Адже тележурнали — це великий бізнес. Могутні телекомпанії не поступляться своїми високими прибутками і прагнуть утримувати всім, хто спробує їх зменшити“.

БОЙОВИКИ...

С. РУХОВИЧ.

ШАЛЕНИЙ СВІТ

„КНИГА НІЧОГО СОБІ“

Така називається книжка, яка вийшла нещодавно в Нью-Йорку. Єдине, чим відрізняється цей фоліант з ефективною обкладинкою від своїх братів, — повна відсутність тексту: сторінки без жодного слова, навіть не пропонує читати. Книжка швидко стала бестселером. За кілька днів було розкуплено 25 тисяч екземплярів. А взагалі-то, нічого дивного в цьому немає. В Нью-Йорку немає „книголюбів“, для яких критерієм цінності видання є не зміст, а те, як воно виглядатиме на полиці, — розмір, колір обкладинки і т. ін.

З врахуванням смаків таких „читачів“ і випущено цю книгу, яка нічого не розповідає.

♦ „Що ви думаєте про майбутнє?“ — запитує „Народна младеж“ ♦ Міс Фармборо: „Побачене просто вразило мене...“ ♦ Чому пішла з життя Крістіна Чебек ♦ Книга на чистих сторінках...

планета

ЗА МАТЕРІАЛАМИ ТАРС, АПН

РОВЕСНИК СВОБОДИ

ТОДОР ПЕТРОВ працює слюсарем на заводі штатських ткацьких хімічного комбінату „Світлозв“ в місті Салітово. Він ровесник свободи в Болгарії — народився в 1941 році. Біографія комсомольця-відмінника називаючи злилася з новою біографією соціалістичної Болгарії.

Фото ЛЮБЕНА АНТОНОВА.
Агентство СОФІЯ — ПРЕС.

МІЛІТОНІ англіївців дивились телевізійну програму Бі-Бі-Сі, в якій виступила 87-літня Флоренс Фармборо. Це була розповідь про величезні зміни в Радянському Союзі за останні півстоліття, як наслідок Великої Жовтневої соціалістичної революції і соціалістичного будівництва.

Вперше Флоренс Фармборо потрапила до Росії в 1903 році і прожила в країні десять років. Коли розпочалася перша світова війна, Флоренс вийшла з Росії, щоб доглядати за одним з російських хірургів. Разом з цим двома дітьми вона вирушила на фронт сестрою милосердя.

Незважаючи на свій похилий вік, Флоренс Фармборо добре запам'ятала роки, проведені в Росії. Крім того, телевізійна програма була проілюстрована багатьма знімками, зробленими нею в ті далекі часи.

Фармборо бачила життя становлення російського народу при царизмі, але всі її спільні були на боці буржуазії, в середовищі якої вона виросла і жила. До повалення царизму Флоренс поставилася як до страшної трагедії. В 1918 році вона залишила Росію, зловивши несимію до Росії, її майбутнього.

І ось в 1962 році Флоренс Фармборо знову відвідала Москву. Вона розповідає про це так: „Мій моїм від'їздом і поверненням минуло 44 роки. Повинна зізнатись, що їжділа я до Радянського Союзу з упередженнями. Я не думала, що побачу там щось хороше, яке заслуговує на увагу. Та виявилось, що я помилилась. Побачене вразило мене. Коли я залишила Росію, 75 процентів її населення були неписьменними. Це важко собі уявити, але запевню, що серед російського селянина обмежувалась 200-300 словами. Коли я знову приїхала до Росії, то побачила, найбільше з див. Мільйони людей мають освіту. Я могла розмовляти англійською навіть з солдатами, яких зустріла на вулиці. Я від душі захоплена радянськими людьми. Вони сповнені величезної енергії, всі невтримно прагнуть вперед. У цьому особлива краса“.

Довелось мені побувати і на селі. Його не можна було побачити. Люди, з якими я познайомилася, так, здались мені дуже щасливими. Я бачила їх власні будинки і мимоволі запитувала себе: „Як так жили вони раніше? Адже ж знала, що їм доводилось спати на печі і брати їжу з річки“.

Стара жінка, яку я зустріла на вулиці, сказала: „Ми одержали те, чого навіть не чекали, і, якщо справа піде так і надалі, наші діти будуть дуже щасливими“.

Ця передача Бі-Бі-Сі — відображення величезного інтересу простих англіївців до життя радянської країни.

Г. КАЗЕНС.

Лондон.

НАБЛИЖАВСЯ полудень 24 жовтня 1949 року. Ярослав Олександрович, сидючи біля столу, переглядав свіжі газети. І ніхто, крім підлогого убивці, підсланого українськими буржуазними націоналістами та слугами Ватикану, не знав, що це були останні хвилини полум'яного життя великого письменника. Жорстока рука ворога українського народу підняла сокиру і безжалюдно розсікла нею голову Галана. Гаряча кров бризнула на газети і катові в обличчя. Отці тьми і слуги диявола, люди без батьківщини вчинили фізичну розправу над Я. О. Галаном; але не змогли і ніколи не зможуть здолати пристрасне слово письменника, яке скрізь і завжди лунає на передньому краї боротьби за прогрес, за справедливість, за визволення людини від соціального, національного і релігійного рабства.

Я. О. Галан — письменник з широкими творчими горизонтами. Він відомий і як автор прозових оповідань та повістей, і як автор драматичних творів, і як перекладач.

НА ПЕРЕДНЬОМУ КРАЇ

До 25-річчя з дня трагічної загибелі Я. О. ГАЛАНА

тичне почало переважало у всій творчості письменника. Навіть такі загальновідомі п'єси Галана як „Човен хитається“, „Любов на світанні“, „Під золотим орлом“ мають гостро викривальний, публіцистичний характер. У згаданих п'єсах Галан-драматург піднімає проблеми, які живо хвилювали народ, які ставилися самим життям.

Всенародне визнання здобув Галан-публіцист, який словом сатири, як палаючим вогнем, випікав усе вороже, реакційне, людононенависницьке, все, що породжувалося темнотою і сліпою невіглазотою до трудового народу, до комунізму. Памфлети, фейлетони, статті великого публіциста не втратили своєї актуальності і сьогодні.

Майже щоденно виступав Галан по радіо або на сторінках періодичної преси в грізні

ни. Його твори того часу, зібрані в збірці „Фронт в ефірі“ — це вбивча сатира на фашистських загартників і їх прихвостнів. Викриваючи біснуваті плани Гітлера, Герінга, Геббельса і їх подібних, Галан рішуче стверджував, що так само, як провалилися плани „блці кріга“ (блискавичної війни проти СРСР), так же само підуть шкереберть і всі інші плани „третього рейху“ та й сам рейх.

Ярослав Галан був спеціальним кореспондентом на нюрнберзькому процесі, де судили фашистських головорізів. У памфлеті „Гітлер і його соратники“

дина, „Акушери третьої імперії“ письменник дав глибоку політичну характеристику фашизму, який, як завжди, породжує імперіалізм з його звірачою філософією „людина людині — ворог“. А тому, підкреслює Галан, реставрація фашизму можлива доти, доки існує імперіалізм. У памфлеті „Іх обличчя“ письменник застерігає, що фашизм „залишається й надалі реальною небезпеккою. А це накладає на кожного з нас священный обов'язок послідовної, нещадної боротьби з реакцією в усіх її відмінах“. Пророчий характер слів Галана підтвердився. Імперіалізм прагне відродити фашизм у Федеративній Республіці Німеччині, Італії, США, Англії. Фашистська хунта чинить свої чорні справи у Чилі.

З великою викривальною силою розвиває Галан у своїх памфлетах підлях запродавця, шпигуна на користь іноземних розвідок — українських буржуазних націоналістів. У памфлеті „Як сидіти на канарці“, „На послуху у гітлерівських грабіжників“, „Під порогом“, „Люди без батьківщини“, „Собака слуга“ і ряді інших Галан показав всю підлогу зрад і запродавства, яку

галь у собі український буржуазний націоналізм. Присиганувшись „ідеєю і правдою“ служити своїй „нації“, буржуазні націоналісти не ділять і людські без батьківщини, служачи самим темним і реакційним силам світового імперіалізму.

Тема викривлення ідеології імперіалізму і українського буржуазного націоналізму нерозривно пов'язана з публіцистичною Галана з гомон боротьби проти Ватикану, проти реакційної суті всього релігії. Антиклерикальні памфлети Галана „З хрестом чи ножем“, „Що таке уніа“, „На службі у сатани“, „Отець тьми і приси“, „Платон на нату“, та ін. є викривом унії і католицької мови, який завжди був лютим ворогом славістства, ворогом усього прогресивного і революційного.

Націоналістичне охвістя і уніатські розбійники в чорних сутанях зробили все, щоб позбутися невинного їм письменника-борця. Галан у розквіті творчих сил трагічно загинув від їх підлої руки, але його ім'я і безсмертні твори завжди житимуть у пам'яті радянських людей і прогресивного людства всього світу як заклик до боротьби проти всього, що заважає народам рухатися вперед, до світової мети людства — до комунізму.

Є. РЕГУШЕВСЬКИЙ,
доцент Кіровоградського педінституту.

БЕЗ ТЕПЛА

зустріли випускників шкіл
у більшості господарств
Новгородківського району

Всі випускники трудо-
влаштовані...

- А скільки їх в районі?
- На п'яте вересня було...
- Вибачте, зараз середина жовтня.
- Так, але ми маємо дані тільки на п'яте...

Перша розмова, перша несподіванка. Ні як не можемо взяти точної цифри трудоулаштованих випускників. І справа, як підтвердила потім перевірка, не в похибці на одиниці — десятки вчорашніх школярів перебувають поза увагою громадськості.

— Розумієте, — намагається виправити незручність тимчасово виконуючий обов'язки завідувача Новгородківським райвно О. Й. Кравченко, — від нас об'єднано вимагає інформації по трудоулаштуванню на п'яте вересня і в кінці кожної чверті. До листопада ще далеко, а цифри, взяті на початку навчального року, досить хибні: тоді не всі абітурієнти, що не вступили до вузів, визнали, куди піду працювати...

Дивно, неважко цифри збираються для звітності «вгору», а не для того, щоб знати, як ідуть справи на місцях? Що ж виходить? Два місяці під знаком запітання долі багатьох випускників. «Недостача» вересневих списків виявиться такою в листопаді, не виключено, що ця цифра буде вітшою — юнаки й дівчата знайдуть роботу. Але ж питання стоїть так, щоб трудоулаштувати підлітків, саме в ці перші дні і тижні самостійного життя допомогти їм правильно обрати професію, зорієнтуватися в нових умовах, обезболити процес адаптації у новому виробничому колективі.

Не вдалося нам довідатися точно, скільки випускників перебуває зараз у районі ні в райкомі комсомолу, ні в комісії по трудоулаштуванню.

Факти говорять ще більше. Ось прикладом такі. Випускників шкіл мають приймати на роботу за направленням комісії по трудоулаштуванню. Однак, в організаціях і колективах, де ми побували, не виявилось нікого, хто б прийшов на роботу з таким документом.

Звичайно, можна критикувати членів комісії, які не використали сповна своїх прав і можливостей. Але слідкувати за прийомом на роботу потрібно було б і районному комітету комсомолу, районному штабу — «Комсомольського прожектора». Та комсомольські активісти стоять осторонь цього. Вони нерівнодушно бувають на засіданнях комісії по трудоулаштуванню неповнолітніх, не провели спільно з нею жодного заходу.

ПЕРШІ кроки на виробництві, перші враження від нового колективу, перші зароблені карбованці... Це пам'ятається все життя. Як добре, коли спогади святкові й чисті!

Як от у новобранців хліборобської сім'ї колгоспу «Україна». Їх приймають у трудову сім'ю восени, на урочистому засіданні, де присутні ветерани праці, батьки, вчителі, школярі. Спершу вру-

чається заробітна плата і премія учням, які відзначилися на літніх роботах в колгоспі. А потім відбувається урочисте посвячення в хлібороби їх старших друзів — випускників школи. Ще навчаючись, працюючи у виробничій бригаді, абітурієнти і познайомилися юнаки й дівчата з колгоспним колективом, зі своїми наставниками, обрали місця майбутньої роботи — хто трактор, хто автомобіль, хто ферму.

Свято — один з моментів спільної роботи виробничників, педагогів, школярів, штабу «Комсомол — сільській школі». Така взаємодія дає хороший результат. Щороку поповнюється колгосп випускниками місцевих шкіл, щороку приживаються вони в новому колективі. Ось і цього року лишилися працювати в рідному господарстві Сергій Дігтяр, Григорій Кононець, Сергій Рибачук, Володимир Лета і їх друзі — тринадцять юнаків і дівчат.

Охоче залишається молодь і в радгоспі «Третій, вирішальний». Однак далеко не скрізь добре зустрічають поповнення, створюють йому належні умови.

— Воно-то так, — скрушно похитує головою начальник відділу кадрів районного відділення «Сільгосптехніки» Яків Васильович Дугаренко, — потрібно б нашої молоді і першу зарплату, і трудову книжку вручити урочисто, і взагалі привітати, підбадьорити новачка на виробництві. Ми плануємо це, але поки що ні зараз, ні в минулому такого не робили. А треба, треба...

На заводі по розливу мінеральних вод неповнолітній Галина Тюпіна і Тамара Осташіна працюють повний робочий день, що є порушенням норм законодавства про працю неповнолітніх. Що ж до комсомольського бюро заводу, очолюваного Галиною Сосюк, то воно більш стурбоване не життям робітничої змійни, а збором членських внесків, з якими останнім часом не все гаразд.

Десять літ навчають вчителі своїх вихованців. Однак, з врученням атестатів зрілості зв'язки між ними не пориваються: два роки мають педагоги слідкувати за випускниками, цікавитися їх життям, умовами роботи. Однак, на вищезгаданих підприємствах (до них можна додати і міжколгоспбуд), давненько вже не пам'ятають, щоб навідувались до них у гості педагоги. А це, якщо вірити наказам Новгородківського районного відділу народної освіти, мало б бути їх обов'язком...

Рейдова бригада: С. ЯШАН — інструктор обкому комсомолу, член обласного штабу «Комсомольського прожектора», К. ФУРСИКОВА — секретар комітету комсомолу Кіровоградського торговельного училища, В. ШКІНЬ — секретар комісії по трудоулаштуванню Новгородківського райвиконкому, О. РАКІН — спецкор «Молодого комунара».

ФУТБОЛ

«ЗІРКА» —

«АВАНГАРД» — 1:0

Останні тури футбольного марафону особливо напружені. Кожний з них наближає той день, коли остаточно визначиться «табеля рангів» і турнірна таблиця відповість на питання «хто є хто».

Безкомпромісна боротьба ведеться зразом на противагу полісах. Лідери змагаються за успіх, аутсайдерів прагнуть вибратися подалі від небезпечної зони.

«Зірка» і «Авангард» з Ровно займали відповідно 17 і 18 сходинку, набравши по 28 очок. Жодна з команд поступалася супернику не збиралася. І гра, безперечно, мала бути цікавою. Та почалася вона з обопільної нервозності, і як небажаний результат — грубої. Давно помічено: технічний гравець ніколи не дозволить собі повестися некоректно з суперником. «Виручає» грубість лише того, в кого недостатній запас технічних прийомів. Наприкінці зустрічі за недисципліновану поведінку з поля був виключений гравець «Авангарду» Малахов.

Лише після того, як В. Сак на 62-й хвилині забив гол у ворота гостей, футболісти «Зірки», відчувши «запас міцності», перейшли до нападницької гри. «Авангард», який підганяло близьке дихання поразки, почав поспішати, атакуючи часто, але розрізненими силами. Мати так і закінчився з рахунком 1:0 на користь господарів поля.

25 жовтня «Зірка» у себе вдома зустрінеся з харківським «Металістом».

М. СОМОВ.

ХІД ПЕРЕДПЛАТИ

НА ГАЗЕТУ «МОЛОДИЙ КОМУНАР» НА 1975 РІК
(СТАНОМ НА 20 ЖОВТНЯ)

Назва комітету комсомолу	Контрольне завдання	Перепл. премія	Процент до зобов' з'язання
Новоукраїнський РК	2500	2095	83,8
Вільшанський	1100	918	83,4
Компаніївський	1300	1026	78,9
Маловісківський	2400	1713	71,4
Добровеличківський	2500	1758	70,3
Знам'янський	3500	2284	65,2
Новоміргородський	2600	1601	61,6
Ульяновський	1700	1004	59,0
Світловодський МК	4000	2277	56,9
Олунівський	1300	725	55,8
Петрівський	1200	670	55,8
Устимівський	1100	600	54,5
Кіровоградський	1500	803	53,5
Новгородківський	1400	643	45,9
Олександрівський	2200	998	45,4
Бобринський	2700	1175	43,5
Кіровоградський МК	15150	6376	42,1
Долінський	2500	965	38,6
Новоархангельський	2500	904	36,2
Голованівський	1900	131	38,5
Олександрівський МК	6150	2322	37,7
Гайворонський	2200	808	36,7
Олександрівський РК	2890	1048	36,3

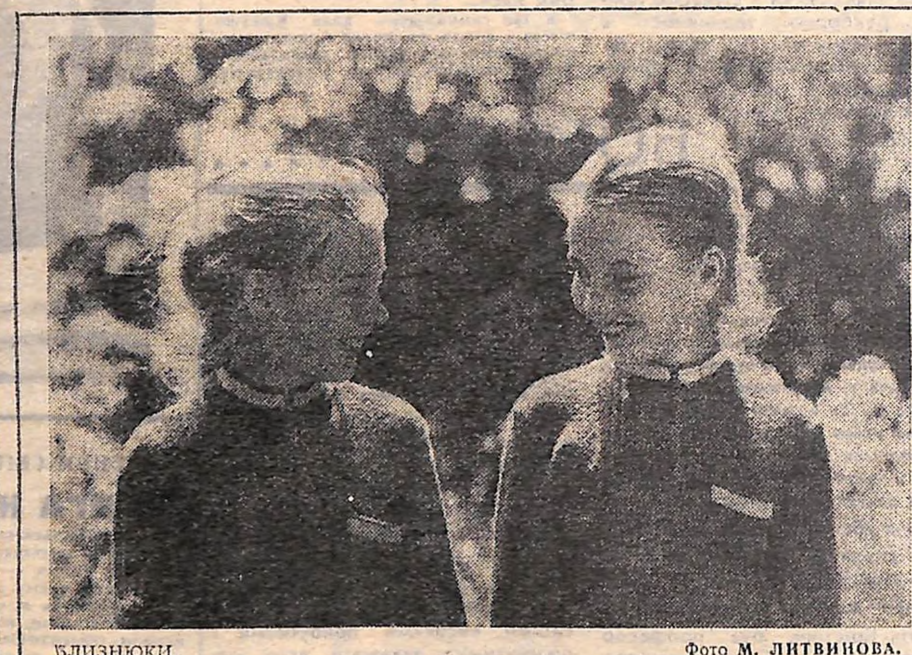
Рівно місяць залишився до кінця передплати. Та, як бачимо, роботи ще багато.

Найбільше турбує становище в Олександрівській міській та районній організаціях. І характерно те, що воно, мабуть, перейшло у хронічне. Бо ці організації завжди довго розкачуються, а потім штурмом беруть намічений рубіж.

Ну, а Гайворонський район, як шийкий ішній, особливо «вірний» собі. Як і в попередні роки, на цю ж дату, він на одному з останніх місць по передплаті.

У приклад можна поставити Новоукраїнський райком комсомолу. Він не лише найкраще в області поставив цю роботу, а за місяць, що минув, з четвертого місяця вийшов на перше.

Часу залишилось мало. Ї таким райкомом, як Гайворонський, Олександрівський, Голованівський, Новоархангельський, Долінський і іншим треба провести значну роботу. Щоб кожен комсомолець став передплатником «Молодого комунара».

БЛИЗНЮКИ.

Фото М. ЛИТВИНОВА.

24 ЧЕТВЕР

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ранкова гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Вечір, присвячений 50-річчю Московського театру сатири. (М). 15.50 — «Напрямок — висока якість». (Запоріжжя). 16.10 — Республіканська фізико-математична школа. (К). 16.40 — «Народні таланти». (Львів). 17.30 — «Корми — покликання увагу». (Донецьк). 18.00 — Новини. (М). 18.15 — Кольорове телебачення. «Загадки і відгадки». (М). 18.30 — «Ленінський університет «Молоді»». (М). 19.00 — «Тацює

юність Закарпаття». (М). 19.30 — Кольорове телебачення. Художній фільм «Любити людину». Перша серія. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — «Документальний екран». (М). 22.45 — Кольорове телебачення. Чемпіонат світу з спортивною гімнастикою. (Болгарія). 23.15 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ранкова гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Вечір, присвячений 50-річчю Московського театру сатири. (М). 15.50 — Кольорове телебачення. Програма документальних фільмів. (М). 16.30 — Кольорове телебачення. «Шахова школа». (М). 17.00 — «Молодь планети». (М). 17.30 — Кольорове телебачення. «Приходь, казко». (М). 18.00 — Реклама, оголошення. (К). 18.30 — «Народний телеуніверситет». (Харків). 19.00 — Програма «Вісті». (К). 19.45 — «3 жовтень йде живий». (25-річчя пам'яті Я. Галана). (К). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 —

Художній фільм «Геркус Монтас». 2-а серія. (К). 23.05 — Вечірні новини. (М).

25 П'ЯТНИЦЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ранкова гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. «Місто майстрів». (М). 10.30 — Кольорове телебачення. «Любити людину». Художній фільм. 1-а серія. (М). 16.25 — Республіканська фізико-математична школа. (К). 16.55 — «Голубі широти». (Одеса). 17.30 — «Чепам героїв наземні». (Миколаїв). 18.00 — «День за днем». (Кіровоград). 18.10 — Реклама. Оголошення. (Кіровоград). 18.15 — «Людина і лев». Мультифільм. (М). 18.25 — Кольорове телебачення. «Пісня-74». (М). 19.00 — Кольорове телебачення. На запитання телеглядачів відповідає член-кореспондент АН СРСР В. Г. Афанасьєв. (М).

19.30 — Кольорове телебачення. Художній фільм «Любити людину». 2-а серія. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — «Майстри мистецтва». Народний артист СРСР А. Райкін. (М). 22.40 — Кольорове телебачення. «Артлото». Естрадна програма. (М). 23.45 — Кольорове телебачення. Чемпіонат світу з спортивною гімнастикою. (Болгарія). По закінченні — новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 11.00 — Новини. (К). 11.05 — Науково-популярний фільм «Якщо не к, то хто ж?». (К). 11.35 — «Шкільний екран». Російська література для учнів 8-го класу. (К). 12.00 — Фільм-коп'юерт. (К). 12.30 — «Пам'ять поколінь». (К). 13.10 — «Юнгі робітничого класу». (Харків). 15.30 — «Співдружність соціалістичних країн». (ПНР). (М). 16.00 — «Наша вулиця». (М). 17.00 — Кольорове телебачення. «Один за всіх, всі за одного». (Ленінград). 18.00 — Реклама, оголошення. (К). 18.30 — Фільм-концерт. (К). 19.00 — Програма «Вісті». (К). 19.30 —

Кольорове телебачення. «Сатиричний об'єкт». (К). 20.00 — «Співає Тамара Поліщук». (Львів). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Художній фільм «Чорний принц». (К). 22.05 — Вечірні новини. (К).

26 СУБОТА

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ранкова гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. «Приходь, казко». (М). 10.00 — «Для вас, батьки». (М). 10.30 — Кольорове телебачення. «Любити людину». Художній фільм. 2-а серія. (М). 12.00 — Кольорове телебачення. Музична програма. «Ранкова пошта». (М). 12.30 — Кольорове телебачення. «Людина. Земля. Всесвіт». (М). 13.00 — «За безпеку руху». Виступ начальника управління державної інспекції МВС СРСР генерал-майора міліції В. В. Лук'янова. (М). 13.55 — «Музичний календар». (М). 14.25 — «Здоров'я». (М). 14.55 — «У вашому домі». Музична програма за листами глядачів. (М). 15.30 — «Опендіє — пеймощі». (М). 16.30 — Кольорове телебачення. Програма музичних фільмів. (М). 17.00 — Кольорове телебачення. Чемпіонат СРСР з хокею. СКА (Ленінград) — «Спартак» (Москва). (Ленінград). В перерві

— новини. (М). 19.15 — Кольорове телебачення. «Шляхами згоди, шляхами співдружності». «СРСР — Франція». Телевізійний документальний фільм. (М). 20.15 — Авторський вечір лауреата Ленінської премії композитора В. П. Соловйова-Седого. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Продовження авторського вечора. (М). По закінченні — кольорове телебачення, чемпіонат світу з спортивною гімнастикою, новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 16.00 — «Трудовий переклик». (Миколаїв). 16.35 — «Народні таланти». (Ворошиловград). 11.20 — «Літературна субота». (К). 12.00 — «Подлигу — 30 років!». (Ужгород). 12.45 — Художній фільм «Адреса вашого дому». (К). 14.05 — «Сім'я». (Донецьк). 15.00 — «У господарів бурякового лану». (Львів). 15.30 — Д. Родірі. «Прозорий Дяскомо». Вистава. (Одеса). 16.40 — Наш огляд. «Резерв» — на службу виробництва». (К). 16.55 — Камерний концерт. (Херсон). 17.35 — «Школа передого досвіду». (К). 18.05 — Концерт ансамблю бального танцю «Ковчег». (Кіровоград на Республіканське телебачення). 18.45 — Програма «Вісті». (К). 19.15 — «Сталевари». Вистава. (Запоріжжя). В перерві — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 22.40 — Тележурнал «Старт». Шаховий випуск. (М). 23.10 — Вечірні новини. (К).

Наша адреса і телефони

416050. ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.